

МАРИЯ: Кого?

ОДЕТ: Великият стратор... Радул.

/Мария е поразена./

МАРИЯ: А той вида ли ви? Говорихте ли?

ОДЕТ: Да.

МАРИЯ: Да!... Но той ли бе наистина? Той ли беше, Одет?

ОДЕТ: Мадам... Очите ми виждат добре.

МАРИЯ: Радул! Значи той е жив! Но това е невероятно... Одет, може би не е бил той! Великият стратор, когото виждахме на поляната в горите на Орловец! Може да сте се измамили...

ОДЕТ: Той същият, мадам.

МАРИЯ: И какво каза? Какво каза?

ОДЕТ: Той е дошъл да съобщи някаква вест на мадам. Тайно от цар Борил. Преоблечен като сарийски търговец, чака в залата пред вашите покои.

МАРИЯ: Одет, варне ли сте на своята императрица?

ОДЕТ: Кълна се в Нотр Дам дьо Влахери, че никога не ще забравя какво дължа на своята господарка.

МАРИЯ: Въведете го веднага и останете да пазите пред вратите!

/Одет бързо излиза и въвежда Радул.

Ръцете на Мария треперят. Радул тръгва към нея с протегнати ръце, но Мария неволно се отдръпва./

РАДУЛ: Прости ми. Забравих, че се намирам пред латинската императрица... Защо мълчиш, Марийо? Нямах ли какво да ме попитам?

МАРИЯ: Радуле... Каж... Разправи ми... Колко време оттогава...
Колко неща, колко...

/В един порив Радул се спуща към нея и стисва ръцете ѝ, но после отведнъж ги отпусна./

РАДУЛ: Марийо, ти не си вече същата... Ти си ме забравила.